

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434; Reģ.nr.90000159161; SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Dievs, mēs tev pateicamies par neatkarīgu Latviju. Pateicamies par to brīvību, ko tu mums esi devis.

Dod mums gudrību to izmantot pareizi un atbildīgi. Sargi, ka to neizniekojam.

Mēs Tev pateicāmies, ka tu esi šo valsti veidojis, tajā iesaistot tik dažādus cilvēkus.

Sargi mūsu tautu un vienu to. Palīdzi mums savā kaimiņā, kolēģī, partnerī saskatīt nevis konkurentu vai ienaidnieku, bet līdzgaitnieku, kas palīdz šo valsti veidot stiprāku un labāku.

Piedod, ja esam bijuši nicinoši, egoisti, vienaldzīgi pret citādi domājošiem!

Piedod, ja neesam spējuši piedot un tikt pāri aizvainojumam!

Piedod, ja esam bijuši paštaisni un augstprātīgi!

Mēs lūdzam, lai miers un vienotība būtu katrā pagalmā, katrā pilsētā, katrā ģimenē, katrā skolā, darba vietā un katrā baznīcā.

Mēs lūdzam pēc mīlestības un pazemības. Palīdzi mums otru uzlūkot augstāk par sevi.

Dievs dod, ka mūsu tauta būt atpazīstama ne tikai tās materiālos sasniegumos, bet arī tajā, ka mūsos ir mīlestība un cieņa vienam pret otru.

Kaspars Šterns

Atklātā sarunā **katoļu priesteris Andrejs Mediņš** stāsta par dzīvi, darbu un atklāj - kur pazudusi mīlestība.

/žurnālists Andris Gindra/

Pastāstiet, lūdzu, kā notika Jūsu satikšanās ar Dievu?

Man jau liekas, ka daudzi to ir dzirdējuši un tā, bet jā - es esmu nācis no katoļu ģimenes, man bija fantastiska *memme*. Es viņu saucu par *memmi*, bet citi viņu sauc par mammu.

Viņa bija ļoti dievbijīga. Viņa nebija fanātiķe, viņa bija ļoti dzīva savā ticībā. Viņa bija tas piemērs manā dzīvē, bērniībā, no kuras man nevajadzēja daudz klausīties par to, kas ir kristietis, kādam viņam ir jābūt un kas ir kristīgās vērtībās. Es to varēju zīst, gan vērojot, gan klausoties savu papu.

Redzot tās viņu vērtības, cieņu, to svētumu, tas lika man nojaust, ka visu attiecību pamatā nav komunikācija vai saskarsme, bet tā ir bijība, un tas bija kaut kas ļoti skaists.

Mēs netikām vilkti uz baznīcu, bet man vienmēr ļoti interesēja, kur *memme* pazūd svētdienās, kad viņa nebija mājās. Bet jebkurā gadījumā, es vienmēr redzēju milzīgas pārmaiņas, kad *memme* atgriezās no baznīcas, viņa bija ļoti starojoša, uzlādēta, lidojoša, spēcīga, spējīga, un tas bija viens no iemesliem, kas man lika iekšēji ilgoties kaut kādā brīdī doties līdzī, jo es gribēju saprast to vietu, kas viņai dod spēku, šo piepildījumu. Un tad, kad pārvācāmies tepat Bārbelē uz Brimniekiem, tad mani ik pa laikam ņēma līdzī.

Pirmā lieta, kurā es iemīlējos, tā nebija baznīca, bet gan ērģeles. Es pilnīgi prātā juku. Visa akustika, noskaņa, tā vibrācija. Tas viss tevi tā pilnīgi koncentrē, tas bija kaut kas jauks. Tad trāpījās fantastisks priesteris, kurš joprojām ir priesteris šajā baznīcā, un viņš bija tas, kurš mani uzveda pie ērģelēm. Pats mina paminas, jo tajā laikā vēl motora nebija, un tas ir tas, ko es vēlējos. Es nebiju tik daudz ticīgs vai reliģiozs, cik man ļoti aizrāva šī noskaņa, šis garīgums, mūzika un visas šīs fantastiskās lietas. Es arī pie tā strādāju. Vecāki man nopirka vecas harmonijas, un uz tām es trenējos mājās, nedēļas nogalēs devos uz šo baznīcu tālāk muzicēt, jo priesteris deva man iespēju arī dievkalpojumos sākt spēlēt.

Dabiski, nevajag aizmirst, ka tie bija Padomju Savienības laiki. Skolā drīz uzzināja, ka es eju uz baznīcu, mācos spēlēt ērģeles, tāpēc skolai kļuva par kauna traipu, par tādu debiliķi, tikai tāpēc, ka eju baznīcā.

Jūs tā arī tikāt uztverts - kā debiliķis?

Pat ļoti. Bija pirmdienās rīta līnija. Visas klases tika nostādītas, un viens no galvenajiem tematiem tajā laikā bija Mediņš. - "Mediņ, nu stāsti, ko tu tur darīji, kā tu tur vazājies, ko tu tur pūti?"

Tad draudēja izslēgt no pionierim, tad neuzņemt komjauniešos. Protams, man par to visu bija drusciņ jāsmejas, jo nav nekas svešs arī šodienā jauniešiem, ka aizliegtais auglis ir tas saldākais. Tajā laikā liekas, ka tu nedrīksti un tas ir aizliegts, tas man atkal deva vēl lielāku impulsu to darīt, iet. Tad mani bieži aicināja uz skolotāju istabu, prasot, kāpēc es tur spēlējos, ko skola var izdarīt, lai es tur nevažātos un tā. Neko viņi neizsita man ārā, jo man tas nenormāli patika, un īstenībā katru svētdienu es jau gaidīju nākamo, kad es atkal varēšu Skaistkalnē pie ērģelēm sēdēt, muzicēt, mācīties un tā. Tas man ļoti patika un aizrāva.

Tātad, es tādā plāknē līdz tam biju reliģiozs, bet pēc tam visi mani dzīves lielākie, straujākie pagriezieni notiek tad, kad es jau beidzu Mežotnes tehnikumu kā dendrologs - puķkopis, jeb daiļdārznieks, un mani iesauc Padomju Savienības armijā.

Lai cik dīvaini nebūtu, bet mani tā likteņa laiva ienesa Afganistānas teritorijā. Diemžēl tas man ir ļoti īss periods, tie bija tikai pāris mēneši. Bet tas bija mans dzīves skaistākais periods.

Ne tas saldākais, bet jebkurā gadījumā apzināties dzīvības vērtību - tā bija laba skola.

Vairāk cietu jau pats no savas kaut kādas uzdrīkstēšanās vai pārgalvības, bet jebkurā gadījumā viens mērķis man bija ļoti svarīgs - lai cik es varbūt kādā brīdī kļūšu par lielu dzīves kropli, es tā vai tā gribētu dzīvs atgriezties mājās. Man tas bija ļoti svarīgi. Es par to ļoti daudz cīnījos.

Vai Jūs varat pastāstīt ko darījāt Afganistānā, kas bija jūsu uzdevumi?

Sākumā dabiski, ka bija tuvciņas un viss pārējais, kur es ieguvu pirmos ievainojumus, bet pēc tam es biju nozīmēts uz "Katjušas" par tēmētāju.

Nevajag iedomāties, ka es tikai sēdēju kabīnē un devu komandas - vajadzēja pašam šis simts kilogramus smagās raķetes stumt iekšā, uzlādēt un tamlīdzīgi, kas bija ļoti smagi.

Tas nozīmē, ka ciņas pamatā notika no attāluma, tas nenotika tiešā kontaktā. Visu laiku bija jāgaida pavēles no štāba - kurš kvadrātkilometrs ir "jānoslauka".

Reiz, kad šķērsojām konkrētus kišlakus, man zvanīja štāba priekšnieks un sacīja - kur Tu patlaban atrodi un kuru kvadrātkilometru šķērso? Izrādās, tas esot bijis tas kvadrātkilometrs, kurš pirms pāris dienām ar pavēli tika "noslaucīts". Tur bijis ciemats.

Sākuma tika šķiroti bērni un sievietes, bet beigās krievu armija vairs neskatījās ne uz ko.

Tad man noveicās visā tajā, jo ar manu dienēšanas laiku beidzās arī Maskavas līgums par desmit gadiem, kurus armija atradīsies Afganistānas robežās. Karadienesta beigās ir jāatstāj teritorija, un tad notika vistraģiskākais. Visas kaujas un ciņas nebija tik nežēlīgas, kā iziešana no teritorijas.

Kā mans pulkvedis teica, tā bija krievu vislielākā kļūda - aiz savas lepības nevis izlidot, bet iziet ar saviem spēkiem.

Tas bija vistraģiskākais periods, kad bija jāšķērso Salanga, jo ļoti daudz zaldātu palika turpat kalnos un aizās.

Un ko mēs tur varējām izdarīt? Ja mēs atrodamies ielejās, bet ienaidnieks atrodas kalnu virsotnēs. Tāds padrūms periods.

Līdz ar to mans pulkvedis, kurš diemžēl neizdzīvoja, palūdza iepriekšējā vakarā, ka viņš vēlas uzrakstīt pēdējo atvadu vēstuli savai mātei. Tad es viņu ilgi vēroju, kā viņš pie galda ne tik daudz rakstīja, cik slāpināja to papīru, jo viņš saprata, ka tas ir viss - pēdējās dienas. Es jau visu laiku dzīvoju ar tādu iekšēju cerību, ka viss būs kārtībā, mēs izdzīvosim, bet viņš nē - viņš nedzīvoja ar šo cerības sajūtu, viņš to bija zaudējis, viņš bija laikam realists. Bija tāda situācija, ka tajā brīdī mani vecāki nezināja, ka es dienēju Afganistānā, jo es to biju slēpis. Tajā naktī es arī nolēmu, ka es uzrakstīšu šo vēstuli, tikai bija jautājums - kam es to rakstīšu? Īsti jau neviens nezināja.

Es slēpu vecākus no šīs sajūtas - tavs dēls atrodas karā, un tu katru dienu gaidi pastkastītē kara pavēsti par dēla zārka atgriešanu mājās, nu, kā tas pamatā notika. Es to nevēlējos. Es domāju - nē, es maksimāli pasargāšu, un tāpēc es vēlāk rakstīju melus, ka es dienēju tur un tur, ka man ir baigi labi. Garlaikojos. Skatos filmas, eju uz pirtīm un kaut kā velku savu dienesta laiku, bet tā nebija patiesība. Bet tādā veidā es mēģināju pasargāt savu ģimeni un man šķiet, ka man tas izdevās vismaz lielāko daļu, ka viņi nemaz nezināja, ka es esmu tādā kara situācijā. Vēl ievainots, sašauts un tā.

Un tad bija tā nakts, pusnaktī es nolēmu, ka es uzrakstīšu vēstuli uz mājām. Bija tāds "pilnīgs čau", jo es nezināju kā rakstīt, nepratu rakstīt patiesību, vienmēr izdomāju kaut ko, lai tikai sargātu savu ģimeni, savus vecākus, brāļus un māsas. Bet tad es sapratu, ka ir kādam jāzina patiesība, tāpēc uzrakstīju šo vēstuli un no rīta abas aiznesu uz štābu. Zini, bija tāda sajūta, it kā es būtu parakstījis uz pašnāvību, jo es visu laiku dzīvoju ar tādu cerību, ar prieku, ka viss būs - vienalga kā, bet es būšu mājās.

Un tad, pēc šo vēstuļu ielikšanas pastkastītē, es kaut kā negribēju vairs iet atpakaļ uz kazarmām. Izgāju ārā no teritorijas, pirmo reizi tā patiesi nometos uz ceļa un teicu: "Dievs, ja tu esi, es nezinu, bet man ir darījums. Ja tu esi, tad es esmu gatavs dzīvē izdarīt visu, lai es tikai kalpotu tev."

Tad sekoja uzstādījums: "No šī brīža nebūs nevienas lodes, nevienas šķembas, nevienas traumas - tā būs zīme, ka tu esi un ka esmu gatavs savu dzīvi veltīt tev. Viss. Bet, ja tu neesi, ja man būs kaut viena trauma - tad es zinu, ka tu neesi un nekam vairs dzīvē nav jēgas pēc nāves."

Un zini, atgriezies kazarmās, tai pašā dienā notiek trauksme, tiek dots signāls - krievu armijai ir jāsavāc sava tehnika un jāuzsāk izbraukšana ārā no kara daļām.

Bet visskaistākais visā šajā bija tas periods, kad es atgriezies kazarmās - manī ienāca pilnīgs miers. Es sapratu, ka es nevaru noteikt neko par savu dzīvi, pārvaldīt savu dzīvi, neko es nevaru ietekmēt. Vienīgais, ko es varu - es varu uzticēties, paļauties, ļauties. No tā brīža manā dzīvē ienāca pilnīgs miers, jo man bija pilnīgi vienalga, kas notiks, kā notiks ar mani, jo es zinu, ka ir tikai divas iespējas. Ja viss būs okej, es, atgriežoties mājās, noteikti mācīšos, lai atbildētu Dievam to, ko es biju apsolījis. Ja kaut kas notiks, tas nozīmē, ka viss ir relatīvs. Viss ir ļoti mainīgs.

Vēl tas bija gandrīz pusotrs mēnesis, kamēr mēs tikām mājās, jo tur bija tāda blamāža! Nesen svinēja dienu, kad armija pameta Afganistānu, bet tas viss ir fufelis. Vēl vairākus mēnešus krievu armija atradās tur iekšā, un es biju starp tiem, kas tur bija. Tas nemaz nebija tik viegli, jo pa šiem desmit gadiem krievi bija izbūvējuši paklāju fabrikas Kabulā, tad piedāvāja mums, zaldātiem, par naudu, bez ieročiem turpināt dienestu, lai vestu ārā tepīkus no Kabulas. Es šajā pasākumā nepiedalījos, jo es gribēju mājās.

Un tā 12.decembrī es ar vilcienu caur Maskavu atgriezos mājās, un 13.decembrī es iestājos Rīgas garīgajā seminārā. Mani uzņēma, un tad bija paradokss, ka es nebiju vienīgais afgānis - mēs bijām vairāki, bet no Latvijas es biju vienīgais. No Baltkrievijas, no Ukrainas, kas arī bija izgājuši kara dienestu Afganistānā. Dabiski, daži bija vairāk savainoti, un tad pēc kaut kāda perioda, radās kādam kaut kāda neizpratne - kā tas ir?

Mācījās par priesteri cilvēks, kurš ir daudz šāvis, spridzinājis un izpildījis komandas.

Tad bija fantastisks semināru izpildītājs Turbovičs, kurš pienāca klāt un paziņoja mums, afgāņiem, ka viņš ir uzrakstījis Romas pāvestam vēstuli - vai baznīca neiebilst, ka Latvijā mācās puisi, kuri ir dienējuši Padomju Savienības armijā. Tāpēc, ka daudziem ir jautājums - vai tādi...

Tādi, kas ir šāvuši?

Jā, cīnījies ar revolveri rokās, ar automātiem, nu, kā tas izskatās, ka viņš tagad būs priesteris. Tad arī Turbovičs teica: "Andrej, nav ko uztraukties, jūs varat droši mācīties, jo Roma noteikti tik ātri neatbildēs uz šo jautājumu. Tas būs ilgs laika periods, tā kā var droši mācīties." Bet Romas kūrīja būs tā, kas noteiks, vai mēs varam turpināt studijas vai nevaram. Ziniet, notiek paradokss, pagāja tikai divas vai trīs nedēļas, kad inspektors ienāca ēdamzālē un apsveica, jo Jānis Pāvils II bija devis pozitīvu atbildi. Jā, ka baznīcai pilnīgi nekas nav pret tiem, kuri ir dienējuši karā. Jo mēs to neesam darījuši ne par naudu vai lai pelnītu, mēs to darījām paklausības vārdā. Un tā viss turpinājās uz priekšu.

Kur ir Dievs, kad ir karš?

Dievs? Ļoti vienkāršs jautājums. Svētajos rakstos jau tiek uzstādīts šis jautājums - no kurienes ceļas kari, strīdi un šķelšanās jūsu starpā? Jēzus dod ļoti skaidru atbildi. Ne jau tas, kas ieiet cilvēkā padara viņu nešķīstu, bet tas, kas nāk no sirds, no iekšpuses - lepnība, mantkārība, naidis, dusmas, kari, šķelšanās un vēl daudzas lietas. Bieži uzdevām jautājumus - kāpēc Dievs stāvēja malā, kad šeit vācieši cīnījās?

Bet šeit ar Dievu nav nekāda sakara, mēs gribam attaisnoties un meklējam visu laiku vainīgos.

Arī šis Afganistānas karš - tur nav nekāds sakars ne Dievam, ne mūžībai. Tās ir cilvēku ambīcijas, tā ir lepnība, egoisms un tieksme pēc varas.

Visiem pasaules kariem ar Dievu nav nekāda sakara. Ja kaut kas būtu sakarā ar Dievu, tādas lietas nenotiktu. Es domāju, ka šodienas karš ir daudz iespaidīgāks. Viss ir legalizēts, aborti ir legalizēti, bērnu tirdzniecība - viss kas notiek.

Šodien nevajag afišēt to karu, jo viss notiek tāpat. Vēl traģiskāk - cilvēks šodienā vairs nav nekas, pilnīgi nekas, mēs tikai runājam, ka cilvēki ir vērtība, privātipašums ir vērtība - muļķības. Mēs paskatāmies uz Eiropas sistēmu, kur esam nonākuši, mums nekas nepieder. Kaut vai šo skolu esmu izcēlis no drupām.

Brukna, kas ir izcelta no cūku fermas un izveidots šis rehabilitācijas centrs, un es vēl par to maksāju valstij. Tāpēc, ka tas ir īpašuma nodoklis, esmu atjaunojis pili, esmu sakārtojis apkārtni, un valsts tagad uz to var "slaukt". Es jau neesmu pilnīgi aizsargāts ne no kā. Tātad izrādās, ja es to nedarīšu, es varu zaudēt to, ko esmu izdarījis.

Tātad mēs vienkārši visi raustāmies, vai, kā tautas valodā saka, "mīžam". Ļoti daudzas lietas nav pareizas, un es domāju, ka visa šodienas situācija un sistēma ir izveidota tā, lai cilvēks nebūtu nekas.

Pilnīgi nav nekas. Runājot par karu šodien, es domāju, ka vienīgais, kas gan man, gan daudziem citiem dod jēgu, ir apzināties Dieva klātbūtni, kas ir skaists, tīrs, spēcinošs, kas dod spēku turpināt to, ko es daru. Jo patiesībā jau tas nav vajadzīgs.

Kaut vai paskatāmies uz skolu slēgšanu, pagastu novadu iznīcināšanu - tas viss notiek apzināti, kāpēc cilvēki masveidā iet projām.

Man bieži pašvaldības veči saka - ko tu te ņemies, ko tu taisi skolu, vai tad nezini, ka katru dienu 55 cilvēki no Latvijas izbrauc ārā?

Ziniet, man vajadzētu vairāk par to domāt, nevis novadu vecim vai valsts sistēmas ierēdņiem, kuri patiesībā ir atbildīgi par to, lai tā Latvijā būtu.

Tad šeit viss ir ļoti sačakarēts. Un es domāju, ka kādam tas viss ir ļoti izdevīgi. Tagad visas tās reģionālās apvienošanas. Es esmu priecīgs, ka gadu, kopš darbojas Bārbele, viss ciems ir atdzīvojies, lai gan nav jau vēl daudz bērnu, jo esam pirmajā mācību gadā, bet ciemats šūmējas, beidzot kaut kas atgriežas. Bārbelē ir atgriezies sirds un dvēseles klātbūtne. Tas ir ļoti svarīgi, bet kam šodien sabiedrībā tas rūp?

Es domāju, ka šodienā šī kara klātbūtne ir vēl iespaidīgāka, jo karā tu zini - tu cīnīsies, vari zaudēt vai uzvarēt, bet šodien ir tas neziņas mākonis, kas ir sabiedrībā, ka sabiedrība nevar būt ne par ko pārliecināta. Tas ir vislabākais veids, kā padarīt cilvēkus nejutīgus, bezcerīgus, jo es domāju, ka Eiropai ir ļoti izdevīgi pakļaut sociāli atkarīgus cilvēkus. Tādus, kuri atkarīgi no sociālajiem pabalstiem, radīt apzināti pelēko masu. Kuri nav spējīgi paši uzņemties, paši darīt, nav spējīgi paši uzturēt sevi. Tas jau ir ļoti izdevīgi kādam šodien. Arī šī skola nekāds gaišais punkts nav, jo tā ir zīme, ka problēma ir citur, jāmaina domāšana, jāmaina attieksme.

Vai jums ir bijusi sajūta, ka Dieva nav?

Nav. Nav tā bijis. Ir tikai bijuši brīži, kad es nesaprotu, kāpēc Dievs nerīkojas. Es redzu, ka ir pilnīgi garām, kas notiek, jo tas ir pilnīgs sviests, kas notiek sabiedrībā un dažreiz arī baznīcā. Es domāju: "Dievs, kāpēc tu to pieļauj?" Bet nekad neesmu apšaubījis. Pilnīgi nekad. Es tikai vienmēr esmu lūdzis Dievam, lai kaut kas kustētos, mainītos, sāktu attīstīties, bet neesmu nekad šaubījis. Nekad.

Es domāju, ka šodien baznīca un sabiedrība no tā ļoti cieš, ka ir ļoti maz priesteru, kas dzīvo starp cilvēkiem. Pāvests Francisks teica - mīļie priesteri, ja tauta nenāk pie jums, tad ir pienācis laiks jums pašiem iet pie tautas. Tieši šodien vislielāko krīzi izjūtam tajā, ka mēs sēžam un gaidām, tā vietā lai ietu, dzīvotu, dalītos, būtu starp cilvēkiem, ko es šodien saucu par savu ģimeni.

Tie ir visi mani atkarībnieki, visi mani bērni, draugi, kopiena, bērni un bērnu vecāki, kas ir skolā, un kaut man būtu tam visam vēl vairāk laika. Rodas jautājums - ja man vēl būtu ģimene, sava ģimene, kaut kas no tā visa ļoti ciestu. Vai nesaņems šie cilvēki neko no manis pilnībā vai nesaņems ģimene neko no manis tajā brīdī.

Tad notiek izvēles izdarīšana?

Jā, ja tu kalpo, tad tu kalpo. Vispār tā ir tāda šodienas garīgā problēma - tu saki, ka tu kalpo, bet tās ir muļķības. Mēs nekalpojam, ja mēs baidāmies pilnībā piederēt, pilnībā sevi atdot. Un tad tas, ko es daru par naudu, saucu to par kalpošanu. Tas ir pretīgi.

Es vienmēr esmu Dievam lūdzis spēku, lai man ir, satikt, samīļot, stiprināt, iedvesmot, aizraut. Un pats galvenais - nekad nepazaudēt mērķi pašam un citiem arī palīdzēt atrast.

Jo pati skaistākā diena, kas mūsu dzīvē stāv priekšā, tā ir mūsu nomiršana.

Kāpēc es domāju daudz sūdi šodien ir sabiedrībā - tāpēc, ka mēs dzīvojam tā, it kā mums nebūs kādreiz par to jāatbild Dieva priekšā. Tāpēc, ka mēs neticam vai vāji ticam, vai nesaprotam, ko nozīmē kalpot - atdot sevi.

Vai ir kaut kas, ko jūs nožēlojat savā dzīvē?

Jā. Daudz. Es ik pa laikam nožēloju. Tas, ka es esmu līdz šim baidījies par lietām runāt, man ir bijis ļoti svarīgi, ko domā, kā mani vērtēs. Šobrīd tam nav nekādas nozīmes, esmu sapratis, ka tā ir garīga slimība. Mēs nevis vēlamies patikt Dievam, bet vēlamies izpatikt, kad nav tādas atvērtas sirds attiecību. Vēl es nožēloju, ka bieži esmu noraustījies - varēju izdarīt vēl vairāk šiem alkoholiķiem un narkomāniem, tāpat arī skolai. Brāļi Kokari man pirms 9 gadiem pārmeta - Andrej, ko tu ņemies ar tām sekām Bruknā, labāk vajag novērst cēloni, strādāt ar tām attiecībām.

Un man pagāja tie gadi, līdz es sapratu – nu, tad strādāsim!

Es sapratu, ka visa pamatproblēma šiem veiciem, ka viņiem nav bijis tēvs. Viņus radījuši ir tēviņi, un viņi tāpat turpina būt tēviņi.

Daudzi, izdzirdot vārdu Brukna, iedomājas tieši par Mediņu. Kā jūs līdz tam nonācāt? Līdz tam, ka tieši Brukna, līdz tam, ka atjaunošu cūku kūti, kā jūs teicāt, un ka tur es strādāšu ar šiem atkarībniekiem?

Viņi jutās nevajadzīgi. Un, ja pirms gadiem man likās, ka tā ir problēma, ko es varēju atrisināt un izmainīt, tad tagad es redzu, ka šī problēma nav mazinājusies, viņi kļūst aizvien vairāk. Šī nevajadzības un nepiederības sajūta, viņi nejūtas vēlami, gribēti un vajadzīgi. Brukna radās tāpēc, ka es netaisos viņus moralizēt. Šiem cilvēkiem nav ģimenes un nav mājas.

Tad man vēl tēvs bija dzīvs, un es viņam jautāju - kur es varētu izveidot garīgās dzīves institūtu? Gribēju vietu, kur šie jaunieši varētu dzīvot kopā. Viņi bija tukši, nebija neko mantojuši no ģimenes. Tad tēvs man dabūja to Bruknas muižu, kas tajā laikā bija pamesta un pussabrukusi. Tā ar pirmajiem trīs narkomāniem un alkoholiķiem tīrījām sūdus, tad aina pavērās vēl nežēlīgāka - neko tur nevar atjaunot, viss jāsāk no gala, viss jāmaina.

Bet tajā brīdī svarīgākais bija tie unikālie cilvēki, gaisotne un cerība, ko viņi nes sevī.

Ja man šodien jautātu, vai es būtu gatavs vēlreiz to visu paņemt, es noteikti teiktu nē.

Tas ir neiedomājams darbs. Bet tā iesākās Brukna. Un vēl joprojām es esmu par to ļoti laimīgs. Bet priekš puīšiem tā vieta vairs nav laba, jo tā prasa uzturēšanu nevis radīšanu. Tāpēc tagad ir Bārbeles skola, kur puīši varēja sevi realizēt.

Tagad mēs vēlamies arī atjaunot Kausmindes skolu meitenēm ar to pašu Kausmides garīgumu, to slavu kā tas bija Latvijas laikā, un puīši ir ekstāzē, ka viņi varēs atkal sevi tālāk realizēt. Vecis nav radīts istabiņu pulēšanai un koridoru tīrīšanai. Vecis ir radīts, lai viņš radītu, mainītu un transformētu, lai ir kaut kas, kas paliek pēc viņa. Bruknā tādā veidā mēs attīstāmies. Ejam uz priekšu.

Bruknas mājaslapā rakstīts - kopienā pastāv stingri bezierunu noteikumi, kuru mērķis ir disciplinēt cilvēkus iekšējās un ārējās izpausmēs, veicinot savstarpēju sadarbību, toleranci un izpratni par vērtībām. Kas notiek brīdī, kad izpratnes atšķiras?

Neesmu to piedzīvojis, bet tie, kas te ienāk, zina, ka ir četras svarīgas lietas. Mums nav četri vārdiņi: negribu, nemāku, nezinu un nedarīšu. Mēs dzīvojam kā liela ģimene - ja tu kaut ko nezini, vari paprasīt, ja nemāki, vari paprasīt palīdzību. Līdz ar to, nav iemesls iziet uz kaut kādiem konfliktiem, jo, un viņi to arī atzīst, viņi neko neprot, viņiem nav pieredzes. Daudzi jau to dara ar kauna sajūtu, jo viņi pat neprot maizi nogriezt, nerunājot par zeķu izmazgāšanu. Ja mamma ir bijusi "priekšā, pakaļā", tad ir "pilnīgs čau", tādi rācenīši. Puīši cīnās, nav jau viegli - ļoti jācīnās, lai mācītos no jauna elpot, veidot attiecības un pats galvenais, saprast.

Vai šiem cilvēkiem ir arī iespēja labprātīgi nākt un iet?

Jā! Brukna nav kā Padomju Savienības laika narkoloģijas centrs - mums nav žogi, mums nav policijas apsargi, nav suņi. Vispār, lai dzīvotu kopienā, pašam jābūt ļoti motivētam, jo tas ir kultūršoks.

Ja citi ir šokā par to, ka Mediņš ir idiots, jo liek visiem peldēties, visiem jālūdzas un visi strādā kopā un daudz, tad es ar to lepojos.

Visa tā mūsu pamatproblēma, kāpēc mēs esam izčakarēti - mēs esam dzīvē darījuši tikai to, ko mēs gribam, nevis to, ko mums vajag.

Pirmais noteikums, lai būtu kopienā - ir jāpeldas. Man jāstāsta, cik svarīgas ir rīta peldes, kā tās strādā uz imūnsistēmu, cik vērtīgi tas ir ķermenim, un, izejot šos etapus, cilvēki ātri to saprot. Man zvana viens šodien - Andrej, es esmu nodzēries, gribu nākt, ar vienu noteikumu, ka tu man neliksi peldēties. Es teicu - piedod, nodzēries tālāk vai atrodi citu veidu, lai darītu to, kas tev nepatīk. Jo, kamēr tu darīsi tikai to, kas tev patīk, tu turpināsi dzert. Pirmais konflikts, kas mums jāizdzīvo, ir ar sevi.

No šiem Bruknas iemītniekiem, cik daudzi pēc tam ir atgriezušies parastā vidē un uzsākuši patstāvīgu dzīvi?

Tādu ir daudz, ar tiem mēs arī ļoti lepojamies. Tie ir arī puīši, kas mums palīdz tālāk. Pateicoties viņiem arī ļoti daudz jauniņo nāk.

Kādēļ uzsvars skolā ir uz aviāciju?

Nē, uzsvars ir uz tēviem. Lai mācītos jauno tēvu skolā, ir nosacījums - tēvam ir jāatrod laiku vienreiz vai divreiz nedēļā, kur viņš diennakti pavada skolā kopā ar savu un pārējiem puikām. Tas nozīmē, ka viņš pats arī mācās. Tad, kad puikas nedēļas nogalē dodas mājās un redz to kārtību, kādā harmonijā dzīve notiek skolā, nepieciešams, lai nebūtu divas galējības. Viņš skolā ir skaists un elegants, bet mājās pilnīgs pretstats. To mēs bieži dzirdam sabiedrībā.

Problēma nav bērnam - problēma ir vecākos.

Tāpēc tie tēvi līdzdarbojas, iet uz stundām, palīdz skolas saimniecībā. Tā vispār ir smaga problēma izglītībā - lielai daļai vecāku, tautas valodā sakot, pie dīrsas, kas tur skolā notiek, kā bērns veidojas. To mēs, vecāki, aizmirstam - bērni vairāk mācās no tā, kas mājās nevis skolā. Ir svarīgi, ka bērns šajā attīstības procesā redz tēvu līdzdarbojamies, piemēram, matemātikā, sadzīvē, virtuvē - tas ir fantastiski. Un tad puika redz citu tēvu, visi ir visā iekšā, jo tie tēvi jau brauc un mainās. Tad man patīk dzirdēt, ka fāteri saka - man sāk likties, ka tā skola ir arī man, ne tikai bērnam. Man pašam skola liek aizdomāties, ne par to, cik daudz es esmu pazaudējis, bet cik daudz varu iegūt.

Bet par aviāciju - ņemot vērā Latvijas situāciju, ka viss ir izčakarēts, ir aviācijas monopols. Cik daudz Latvijā ir lidlauku, kas aizauguši ar krūmiem, angāri, kas ir izdemolēti, tikai tāpēc, ka kāds visu laiku baidās no uzdrīkstēšanās, ka būs vairāk cilvēku, kas gribēs satvert debesis, uzvarēt, iegūt brīvību, inteligenci un koncentrēšanos. Lietuvā darbojas 28 mazās aviācijas skolas bērniem un viņi nekaunas no tā - tur puika var planēt no 13 gadu vecuma. Latvijā tas nav iespējams - te no 18. Tas nozīmē, ka mums pie tā vēl jāstrādā. Tai pat laikā bērni 13 gadu vecumā var uztaisīt bērnu, durties, smēķēt, neapmeklēt skolu. Tajā pašā laikā, lai viņš varētu mācīties lidot, braukt, kaut ko veidot - tas ir aizliegts. Tikai tāpēc, ka viņš nav pilngadīgs. Kaut kāds sviests!

Vai visā šajā ikdienas steigā ir iespējam atslēgties un kā jūs to darāt?

Nē, tas, ko es daru, ir mana atpūta. Katrs bērna smaids, tā visa mūsu ņemšanās, mīšanās ar riteņiem - visi šie skaistie piedzīvojumi ir mana atpūta. Un es esmu ļoti pateicīgs baznīcai un bīskapiem, kas ir sapratuši, un ļauj man kalpot Bruknā šiem sabiedrības atstumtajiem cilvēkiem.

Nākamais ir meiteņu skolas sapnis un tad vēl mēs gribam uztaisīt skaistu tūrisma vietu.

Mana atpūta ir tajā, ka es radu.

Un arī vakaros, kad esmu pārguris, eju ar puikām kopā mīcīt mālu. Nespēju iedomāties atpūtu pie televizora vai datora. NĒ! Dot sevi.

**“Mums bieži šķiet, ka mūsu labie darbi ir tikai lāse okeānā,
taču bez šīs vienas lāses okeāns nebūtu pilnīgs.”**

Māte Terēze

1.maijā Rīgā izskanēja LBDS Svētdienskolu apvienības organizētais dziesmu dienas koncerts “Gavilējiet Dievam!”, kurā piedalījās svētdienskolu bērnu kopkoris un solisti. Miķelis Mažis, atraktīvi atklājot koncertu, klausītājus iesaistīja sadziedāties ar bērnu kori “Alelu, alelu, alelu, aleluja, slavējiet To!” Ir ieradies ciemiņš Sems no Āfrikas, viņu izjautā un tulko Tabita Ašneviča. Bērni iemācās dažus vārdus svahili valodā un kopā ar Semu slavē Dievu. Pēc brītiņa bērni iepazīstas ar ciemiņu no Indijas... Priekuli pārstāvēja lieliskākā meitene Marta ☺

Mums vecākiem bērni ir Dieva dāvana, lai mēs rūpētos par tiem, aizsargātu tos, parādītu tiem Jēzus mīlestību un žēlastību, un sagatavotu tos patstāvīgam dzīves ceļam. Ne viņu ikdienas apstākļi, ne viņu dzīves kopējā gaita nav nekas tāds, ko mēs varam lemt vai kontrolēt. Līdz ar to, ko mums kā vecākiem galu galā atliek darīt, kad esam ieguldījuši visus savus spēkus, lai izaudzīnātu laipnus, godājamus, Dievu cenošus bērnus, rūpēdamies par to veselību un drošību? Mēs varam atdot visas mūsu bažas, šaubas un mūsu nepiepildītās cerības Dievam, pateikdamies par to, ka visas šīs lietas ir **ārpus** mūsu kontroles. Lai mēs nekad nepagurstam lūgties par mūsu bērniem un turam tos atvērtās rokās – uzticoties un ticot mūsu Radītājam, kurš mīl mūsu bērnus vairāk nekā mēs jebkad to spētu un, kurš tur tos Savās visspēcīgajās rokās.

Bērnu audzināšana ir grūta, ikdienišķa un vienkārša. Ir tik viegli gremdēties patīkamās atmiņās par mūsu bērnu pieaugšanu – cik mazi un mīļi viņi reiz bija, bet daudz grūtāk ir paturēt prātā, kāda svētība viņi ir, parastā otrdienas vakarā, kad tie brēc istabas stūrī, vai kad mēs mainām jau, kā šķiet, tūkstošās autiņbiksītes dienas laikā!

Tomēr, cauri visiem vecāku uztraukumiem uz šo trako dzīves periodu skaidri un no jaunas perspektīvas paraudzīties mums var palīdzēt 1.Tesalonīķiešiem 5:16-18.

Esiet priecīgi vienumēr. Nekrīti izmisumā šajos grūtajos brīžos. Atceries, ka būt par vecāku ir cēls un cienīgs aicinājums, privilēģija, ko Dievs mums ir devis, kam augļus mēs kādu dienu redzēsim, pat ja šodien tā mums nešķiet. Pieņem faktu, ka Dievs mums ir devis šo godu.

Lūdziet bez mitēšanās Dievu. Nav nekā nepieciešamāka mūsu bērniem, kā Kristus klātbūtne viņu dzīvē. Tāpēc vissvarīgākā lieta, ko mēs kā vecāki varam darīt, ir mazgāt mūsu bērnus lūgšanā. 1.Tesal.5:17 liek mums būt neatlaidīgiem lūgšanās visas dienas garumā – pat tad, kad jūti, ka viss ap mums notiek juku jukām.

Par visu esiet pateicīgi! Ir dienas, kas ir viegli būt pateicīgam par mūsu bērniem. Un ir dienas, kad tas ir daudz grūtāk. Tomēr šajās smagajās dienās atceries, ka tu neesi viens pats. Laiks, kad tu jūties iztukšots, ir viens no labākajiem laikiem, lai nāktu pie Dieva lūgšanā. Lūdz Viņam atjaunot tev prieku un pateicies Viņam par saviem bērniem. Viņš spēj un Viņš arī dos tev nepieciešamo spēku, prieku un pateicību. Un, ja mēs iemācāmies smelt atbalstu Dievā grūtajās bērnu audzināšanas dienās, mums vairs neatliek nekas cits, kā tikai būt pateicīgiem par mūsu bērniem.

C.Case – YouVersion atbalsta vadītājs

Dzimšanas dienu svin:

9.05. - Marika Lāne - 25
14.05. - Inese Kātiņa
14.05. - Dāvis Ziemelis
16.05. - Dace Rele
18.05. - Zenta Svava - 60
25.05. - Silvija Rihlicka
29.05. - Kristīne Jaunzeme
30.05. - Ineta Kātiņa
30.05. - Gunita Vaške - 45

Bībeles lasīšanas plāns maijā:

19.nedēļa Psalmi 54-56, Lūkas ev.1-2
20.nedēļa Psalmi 57-59, Lūkas ev.3-4
21.nedēļa Psalmi 60-62, Lūkas ev.5-6
22.nedēļa Psalmi 63-65, Lūkas ev.7-8

Reiz dzīvoja cilvēks.

Viņam bija trīs cilvēcīgi sapņi - strādāt labi apmaksātu darbu, apprecēt skaistu sievieti un kļūt slavenam.

Reiz, kādā aukstā ziemas dienā, cilvēks devās uz darba pārrunām. Pēkšņi, viņa priekšā paklupa un nokrita kāds padzīvojis vīrs. Cilvēks paskatījās uz pakritušo un nodomāja - laikam piedzēries, un apgāja viņam ar līkumu.

Tikšanās nebija veiksmīga, jo šo darbu viņš nedabūja.

Kādā vasaras vakarā cilvēks uz ielas apstājās, lai pavērotu ceļojošas cirka trupas priekšnesumu. Uzvedums bija brīnišķīgs. Pēc izrādes pie viņa pienāca nogrimēta klaunādes māksliniece un jautāja - kā patika? Cilvēks runāties negribēja, pagriezās un aizgāja.

Reiz, vēsā un lietainā vakarā, cilvēks atgriezās mājās no drauga jubilejas. Viņš jutās piekusis un galvā bija tikai viena doma - karsta vanna un gulta. Pēkšņi, viņš izdzirdēja šņukstus. Raudāja sieviete. Bez lietussarga. Viena. Ieraudzījusi cilvēku, viņa vērsās pie viņa pēc palīdzības - esot sastrīdējusies ar draugu, aizskrējusi, bet atslēgas palikušas pie viņa. Vai viņš nepalīdzētu iekļūt dzīvoklī pa neaizvērtu logu?

Cilvēks padomāja, bet galvā atgriezās ideja par vannu un gultu, un ... viņš pagāja garām sievietei.

Tā cilvēks nodzīvoja pelēku un neinteresantu mūžu, neīstenojot nevienu no saviem sapņiem... un nomira.

Nokļuvis aizsaulē, viņš satika savu Sargeņģeli.

- "Tu zini," - viņš tam sūdzējās, - " Es nodzīvoju tukšu dzīvi, neko no saviem sapņiem neīstenojot. Cik netaisnīgi!"

"Hm...", nogrozīja galvu Sargeņģelis. "Mans draugs, es izdarīju visu, lai tavi sapņi piepildītos, taču no tevis bija vajadzīgas tikai trīs lietas: Tava ROKA, Tavas ACIS un Tava SIRDS.

Atceries cilvēku, kurš ziemā paslīdēja un nokrita uz ielas tavā priekšā? Tas bija tās kompānijas īpašnieks, kurā tu gribēji iekārtoties darbā. Tevi gaidīja žilbinoša karjera. Vienīgais, kas tika no tevis prasīts - tā bija tava ROKA.

Atceries sievieti no ceļojošās cirka trupas. Tu viņai iepatikies un aiz nogrimētās mākslinieces slēpās jauna un pievilcīga sieviete. Jūs gaidīja skaista nākotne - ģimene, bērni, nevīstoša mīlestība. Viss, kas tika no tevis prasīts - tavas ACIS.

Atceries raudošo sievieti netālu no tavām namdurvīm? Tā bija pazīstama rakstniece, kurai pēc sāpīgās šķiršanās bija vajadzīgs vien dvēselisks atbalsts. Ja tu būtu viņai palīdzējis, tas būtu aprakstīts viņas sarakstītajā bestsellerī, un pateicībai tavs vārds būtu pieminēts grāmatas titullapā. Tu būtu kļuvis slavens, bet vienīgais, kas tika no tevis prasīts, tā bija tava SIRDS.

Tu biji neuzmanīgs, mans draugs!"